

O MOVEMENTO OBREIRO

Vexamos agora cal é o estado material do escritor nos nosos días. A revolución varreu os privilexios, fulminou co raio a xerarquía e o respecto. No novo estado, o escritor é certamente un dos cidadáns cuxa situación cambiou máis radicalmente. Ao principio esténdese a educación e créanse milleiros de lectores. O xornal penetra por todas partes, ata os campesiños compran libros. No medio século, o libro que era un obxecto de luxo, convértese nun obxecto de consumo corrente. Noutro tempo, o libro era caro; na actualidade, ata as bolsas máis modestas poden facerse unha pequena biblioteca. Estes son feitos decisivos

Emilio Zola. Carta á mocidade.

O Estado é a autoridade, é a forza, é a ostentación e a infatuación da forza. Non insinúase, non trata de converter: e sempre que o intenta faio con moi mala pata; pois a súa natureza non consiste en persuadir, senón en impoñerse, en forzar. Esfórzase pouco en enmascarar a súa natureza de violador legal da vontade dos homes, de negación permanente da súa liberdade. Ata cando ordena o ben, prexudícao e bota a perder, precisamente porque o ordena, e que toda orde provoca e suscita as rebeldías lexítimas da liberdade; (...) A liberdade, a moralidade e dignidade humana do home consisten precisamente niso, en que fai o ben non porque se lle ordena senón porque o concibe, quéreo e ámao.

Bakunin. A Liberdade.

(...) Penso que a igualdade debe establecerse no mundo mediante a organización espontánea do traballo e da propiedade colectiva das asociacións produtoras libremente organizadas... e non mediante a acción suprema e tutelar do Estado.

Ese é o punto que divide principalmente aos socialistas ou colectivistas revolucionarios dos comunistas autoritarios, partidarios da iniciativa absoluta do Estado.

... Eles afirman que soamente a ditadura -a deles, evidentemente- pode crear a vontade do pobo. Nós respondémoslles: ningunha ditadura pode ter outro obxecto que o de perpetuarse; ningunha ditadura podería procrear e desenvolver no pobo que a soporta outra cousa que a escravitude. A liberdade só pode ser creada pola liberdade.

M. A. Bakunin./ Contra Marx. Oposición á idea de ditadura do proletariado.

O noso programa socialista esixe e debe esixir irrenunciabilmente:

1. A igualdade política, económica e social de todas as clases e todos os pobos da terra.
2. A abolición da propiedade hereditaria.
3. A apropiación da terra polas asociacións agrícolas, e do capital e de todos os medios de produción polas asociacións industriais.
4. A abolición do ordenamento xurídico da familia patriarcal, baseado exclusivamente no dereito a herdar a propiedade, así como a equiparación dos

dereitos políticos, económicos e sociais do home e da muller.

5. A crianza e educación dos nenos de ambos sexos ata a súa maioría de idade, entendéndose que a formación científica e técnica, na que se inclúen os niveis máis altos de formación, será igual e obrigatoria para todos. A escola reemprazará á igrexa e fará innecesarios os códigos penais, os policías, os castigos, a prisión e os verdugos.

M. Bakunin. Os fundamentos económicos e sociais do anarquismo.

Toda a historia da sociedade humana, ata o día, é unha historia de loita de clases. Libres e escravos, patricios e plebeos, baróns e servos da gleba, mestres e oficiais; nunha palabra, opresores e oprimidos, fronte a fronte sempre, empeñados nunha loita ininterrompida, velada unhas veces, e outras franca e aberta.?

Marx e Engels. Manifesto comunista.

(..) A ditadura do clase do proletariado como punto de transición necesario para chegar á supresión das diferenzas de clase, á supresión de todo o réxime de produción sobre o cal repousan estas, á supresión de todas as relacións sociais que corresponden a este réxime de produción, ao trastocamento de todas as ideas que emanan destas relacións sociais.

Marx. A loita de clases en Francia.

A clase traballadora substituirá, no curso do seu desenvolvemento, á antiga sociedade civil por unha asociación que excluírá ás clases e o seu antagonismo; e non haberá xa poder político propiamente devandito, posto que o poder político é precisamente o resumo oficial do antagonismo na sociedade civil.

Marx. Miseria da Filosofía.

O estado dos nenos traballadores é máis deplorable aínda nas minas de carbón (...). No distrito de Halifax as carpas de carbón en moitas minas non teñen máis que 14 polgadas de espesor e poucas veces pasan de 30 e na súa consecuencia, non podendo traballar nelas os obreiro adultos, aínda que se inclinen, teñen que facer os nenos o traballo case tendidos no chan e coa cabeza apoiada nunha prancha (...).

Non esquecerei xamais -agrega un dos comisarios do informe- a impresión que experimentei á vista da primeira criatura infortunada que atopei deste xeito. Era un neno como de oito anos que me mirou ao pasar cunha expresión de idiotismo que me xeou o corazón. Era unha especie de espectro que non podía vivir máis que neste lugar de desolación. Cando achegábame a el para falarlle, escondeuse nun recuncho, tremendo de xeito total, temendo quizá que o maltratase, e nin promesas nin ameazas bastaron para que saíse do escondite, que sen dúbida consideraba seguro.?

F. Garrido. Historia das clases traballadoras, 1870.

* Revolucionario español, destacado militante do socialismo do século XIX..

Malia os considerables esforzos que a clase obreira fixo desde o punto de vista intelectual, político e económico, desde os tempos en que Marx e Engels escribían, eu non o considero, ata hoxe, como bastante avanzada para apropiarse do poder político. Creio o meu deber dicilo, tanto máis por canto, neste sentido, vén introducíndose na literatura socialista un canto que ameaza con deformar todo xuízo san, e non ignoro que en ningures estaría tan seguro dunha apreciación obxectiva das miñas observacións como entre os @obreiro que forman a vangarda na loita pola emancipación da súa clase (...). Só os literatos que nunca viviron no movemento obreiro poderán ter nestas cuestións unha opinión diferente (...).

Debemos tomar aos obreiros tal cal son. E a verdade é que, en xeral, nin caeron no pauperismo, como o prevía o Manifesto Comunista, nin están tan exentos de prexuízos e de defectos como quixesen facer crer os seus admiradores...Esta verdade debería comprenderse, en primeiro lugar, por aqueles que, no concernente ás proporcións numéricas entre a clase pobre e a clase posuidora, gustan darse a esaxeracións fantásticas.

E. Bernstein. Socialismo teórico e socialdemocracia práctica, 1900.

Era unha cidade de ladrillos colorados, ou máis ben de ladrillos que serían coloreados, se o fume e as cinzas permitírono; pero tal como estaba, era unha cidade dun vermello e dun negro pouco natural, como o pintado rostro dun salvaxe. Era unha cidade de máquinas e de altas chemineas, de onde saían sen descanso interminables serpes de fumareda, que se deslizaban pola atmosfera sen desenroscarse nunca do todo. Tiñan unha canle escuro e un arroio que levaba un auga enturbada por un mollo fétido, e existían vastas construcións, furadas por fiestras, que resoaban e tremían todo o santo día, mentres o pistón das máquinas de vapor subía e baixaba monotonamente, como a cabeza dun elefante doente de melancolía. Contaba a cidade de varias rúas grandes, que se parecían entre si, e de infinitas calellos aínda máis parecidas unas a outras, habitadas por xentes que se parecían igualmente, que entraban e saían ás mesmas horas, que pisaban de igual modo, que ían facer o mesmo traballo, e para quen cada día era idéntico ao anterior e ao de despois, e cada ano o vivo reflexo do que lle precedín e do que ía seguirle.

Charles Dickens. Tempos difíciles.

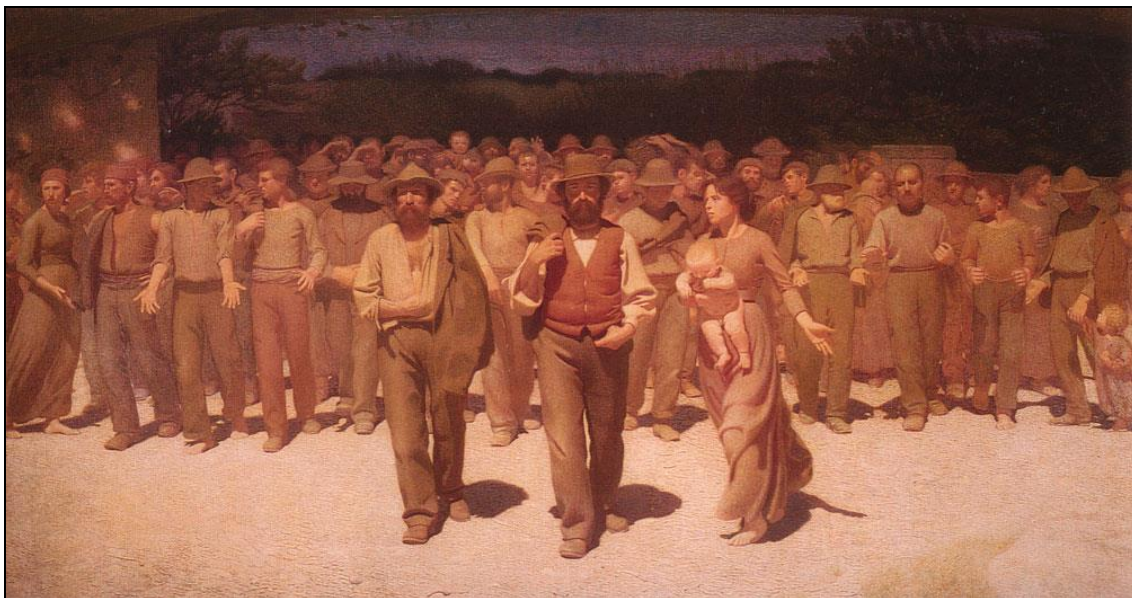
«As guerras entre estados capitalistas son, en xeral, as consecuencias da súa concorrencia no mercado mundial (...). Se unha guerra ameaza estalar, é un deber da clase obreira dos países afectados facer todos os esforzos para impedila por todos os medios que lles parezan os máis apropiados e que varían naturalmente segundo o estado da loita de clases e a situación política en xeral.»

Resolución do Congreso da II Internacional. Stuttgart, 1907.

«En 1885 levaron ante Pasteur a un mozo novo que acababa de ser mordido por un can rabioso. Consultados dous médicos, declararon que o estado do mozo era gravísimo. Pasteur comezou a inxectarlle extractos do virus cada vez máis forte, facendo aparecer no mozo os síntomas máis acusados da rabia.

Logo dunha última dose, que por si soa houbera fulminado a todos os coellos do laboratorio, o mozo recobrou a saúde.»

Lyons e Petrucelli, Historia ilustrada da medicina.

Giuseppe Pellizza da Volpedo. O cuarto estado, 1901.

Salarios diarios en 1840:	Prezos en 1855:
2 francos por un home.	Kilogramo de pan.....0,40
1 franco por unha muller.	Kilogramo de carne.....1,25
0,45, nenos de 8 a 12 anos.	Ducia de ovos.....0,55
0,75, nenos de 13 a 16 anos.	Litro de viño.....0,55
	Kilogramo de patacas.....0,75

Salarios e prezos en Francia no século XIX

* Salario medio: 1,75 francos.

